

Nr 229.

Av herr **Persson** i Norrby, *angående vissa ändringar i gällande vapenkungörelse.*

Enligt vapenkungörelsen den 22 juni 1934 tillkommer avgörandet i alla frågor, som beröra förvärv och innehav av skjutvapen, vederbörande länsstyrelse. Någon möjlighet att överklaga beslut av länsstyrelse finnes icke. Följden härav har blivit, att vapenkungörelsens tillämpning varierar i hög grad. Den ena länsstyrelsen tillämpar den på ett sätt, den andra på ett annat, och då det icke är möjligt att överklaga besluten hos Kungl. Maj:t, kan någon enhetlig tolkning icke uppnås ens i de allra viktigaste fallen.

Så uppgives t. ex. beträffande förvärv av jaktvapen, att vissa länsstyrelser som bevis för det i kungörelsen som villkor för dylikt förvärv angivna »behovet» fordra, att sökanden skall äga eller arrendera jaktmark å minst 100 hektar, medan andra däremot knappast uppställa några egentliga fordringar i detta avseende eller såsom rätt och riktigt synes vara nöja sig med ett intyg, att sökanden har antingen egen eller arrenderad jaktmark eller också löfte att jaga å viss mark. Den strängare tillämpningen torde ha påverkats av ett jaktvårdsnitt, som jag skulle vilja kalla ovist, ty därmed försvårar man i onödan vapenanskaffning för många jaktintresserade utan den ringaste nytta för jaktvården. Att komma åt notoriska tjuvskyttar på detta sätt är säkerligen uteslutet. Det vore alltför naivt att tro, att dessa skulle låta hindra sig i sitt osympatiska geschäft, även om de icke på lagligt sätt kunna inköpa skjutvapen. Däremot framkallar denna stränga tillämpning en onödig och ur jaktvårdssynpunkt skadlig irritation hos lojala jägare, som aldrig nedlåta sig att olovligt tillägna sig villebråd på andras marker men ej heller ha råd eller tillfälle att hålla sig med jaktmarker av den storlek vederbörande länsstyrelse anser som minimum för tillstånd att förvärva skjutvapen. Det ligger för övrigt i öppen dag, att det icke kan vara riktigt att schablonmässigt slå fast en minimiarealgräns i detta fall. Varför skall en småbrukare eller lägenhetsinnehavare ute på landsbygden även med ett fåtal tunnlands areal icke kunna få förvärva ett skjutvapen för att hålla efter skadedjur? Enligt meddelande i tidningarna lär det också ha blivit mer och mer vanligt i län med sträng och schematisk tillämpning av vapenkungörelsen, att massor av utländska s. k. mynningsladdare, vilka icke falla under kungörelsen, finna avsättning bland dessa, som förvägras att i vanlig ordning köpa jaktgevär. Detta är en ganska naturlig reaktion mot ett alltför byråkratiskt system.

Vapenkungörelsen innehåller bland annat bestämmelse om att deklara-tions- eller tillståndsbevis om rätt till vapeninnehavet alltid skall medföras vid jakt. Om en jägare glömt beviset hemma, har polisman rätt att främtaga honom geväret, som han emellertid äger rätt att återbekomma, därest han inom tre dagar uppvisar beviset. Denna bestämmelse kan leda till många onödiga trakasserier, om den — såsom i en del fall skett — tillämpas efter bokstaven.

Under sistförflutna höst anordnades, enligt notiser i tidningarna, flerstädes razzior under älgjakten. I ett fall uppgavs, att ett flertal jägare utan vapenbevis överraskats i skogen av statspolisen och fått lämna ifrån sig sina gevär. Ingen av dem synes dock av tillgängliga uppgifter att döma ha saknat tillstånd att innehava skjutvapen. Det torde utan överdrift kunna påstås, att om jaktvårdsföreningarna överallt vore lika nitiska att påyrka dylika polisundersökningar, skulle årligen åtskilliga tusen lojala allmogejägare utsättas för samma obehag. Om överhuvudtaget denna bestämmelse konsekvent tillämpats från början, kan knappast något tvivel råda om att den redan skulle ha upphävts av statsmakterna. Det borde i dylika fall vara fullt tillräckligt, att vederbörande jägares namn antecknades, varefter det borde åligga honom att inom den föreskrivna tiden uppvisa sitt deklarations- eller tillståndsbevis. Man gör jaktvårdsintresset en dålig tjänst genom att besvära folk i onödan.

Enligt kungörelsen är det vidare tillåtet att tillfälligt låna jaktgevär, en bestämmelse som tillämpas mycket olika. Ur såväl jaktvårds- som djurskyddssynpunkt torde det vara lofvärt, att en jägare särskilt vid den varje år så omdiskuterade älgjakten använder ett så effektivt och träffsäkert vapen som möjligt. Då verkligt goda älgstudsare äro rätt dyrbara, bör det icke läggas någon till last, om han för den korta älgjakten lånar en dylik. Klarare bestämmelser om rätten att låna skjutvapen synas med hänsyn härtill erforderliga. Det borde exempelvis klart framgå, att om en jägare, som lånat ett jaktgevär, medför antingen ägarens deklarations- eller tillståndsbevis eller avskrift därav, så skall lånet anses fullt legitimt.

Slutligen bör omnämnas, att de nuvarande bestämmelserna rörande utlåning av vapen inom den frivilliga skytterörelsen tarva en omarbetning. Så som det nu är bryta många av denna rörelsens medlemmar ofrivilligt mot vapenkungörelsen, vilket icke ur någon synpunkt kan vara önskvärt.

Det är möjligt, att åtskilliga av de anmärkningar, som nu med fog kunna framställas mot vapenkungörelsen, skulle förlora i styrka eller helt försvinna, om tillämpningen normaliserades på ett praktiskt och förståndigt sätt. Första villkoret härför är emellertid, att tillämpningen göres enhetlig, och detta önskemål torde endast kunna vinnas därigenom att möjlighet öppnas att hos Kungl. Maj: t överklaga länsstyrelses beslut. En ändring i denna riktning synes alltså vara, vad som främst kräves.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj: t anhålla dels om sådan revision av gällande vapenkungörelse, att lojala jägare icke hindras att förvärva jaktgevär, dels också om sådan ändring av nämnda kungörelse, att beslut av länsstyrelse angående förvärv och innehav av vapen må kunna överklagas hos Kungl. Maj: t.

Stockholm den 22 januari 1938.

Per Persson,
Norrby.